

«На західному фронті без змін!»

Цей чоловік завжди знімав при вітанні капелюха, в знак поваги. Незважаючи на свої переживання, почуття та холодні руки ностальгії, які худими пальцями обіймали горло, завжди щиро і широко посміхався. Щоб побачити цю картину, просто уявіть: невисокого зросту дідуся, приблизно 170 сантиметрів. Вдягався класично і зі смаком: пальто, сорочка, штанці, туфлі *та капелюх*. Він завжди носив чапаївські вуса, які старість трохи присипала снігом. Любив багато читати, писав вірші і картини. Практично усе життя працював слідчим, хоча більше любив і цінував творчість.

Про нього не знято жодного фільму, його голос не почути на записі якоїсь-там касети. Це був Ігор Котляр – людина жорсткого норову та принципів. *Ну, звичайно* (як для його покоління), він пережив Другу світову, надалі закінчив школу міліції, відслужив та навіть встиг позайматися журналістикою, кинути її й піти на філолога української мови. Мабуть тому і любив усе українське.

Пан Ігор воскресає у картинці моєї свідомості з детективним романом у руці, сидячи на ослінчику та посьорбуючи каву (іноді з коньячком). На питання «Як справи? Що нового?», він завжди бадьоро відповідав – «На західному фронті без змін!», та знову ж таки щиро посміхався. А якщо його просили розповісти якусь історію чи анекдот, то починалася найцікавіша у світі розмова, за якою пролітали хвилини і години. Фантазії щоби видумати якусь хохму, йому вистачало на «раз-два», бо багато читав та вмів додати філософський підтекст. А за келихом хорошого пива міг зачитати найкращих віршів Висоцького, або навіть своїх.

Як я вже писав «Він любив багато читати», тому зібрав величезну бібліотеку української та світової літератури. Та знову зачитати чогось у слух він більше не зможе. Його життя обірвалося в 74 роки. Тихо та поодаль від усіх. Так, це був мій дідусь – Котляр Ігор Васильович. Він живе лише в моїй пам'яті та снах. Особливо, коли здійсмає капелюха, посміхається та каже: «Привіт, Сашуля!».